

[J. Oskar Andersen.]

man er misfornøjet med, skal det være mig en stor Fornøjelse at stille Materiale til Ministerens Disposition, hvis jeg kan forvente, at Ministeren saa vil gøre noget; men efter de Udtalelser, jeg fik her, maa jeg jo antage, at der ikke er noget som helst Haab om, at Ministeren vil træde op overfor det Udvalg, om hvilket jeg brugte det Udtryk, at det paaoktrojerer Billeder.

Ministeren mente, at jeg var lidt højt oppå, naar jeg brugte dette Udtryk, og at det viste, jeg ikke vidste, hvordan Forholdene var. Det, som Ministeren oplyste, viser nu netop, at dette Altertavleudvalg er i Stand til at paaoktrojere, idet det ganske simpelt kan kassere, og man finder sig fra Ministeriets Side i den Dom, man dér udtaler. Hvis Ministeren vilde have udtalt sig overfor mig paa en Maade, som gav mig Haab om, at man vilde begynde at slaa ind paa en anden Vej, saa havde Ministeren sagt: jeg kan paaavise Tilfælde, hvor vi i Ministeriet ikke har fulgt denne Dom, og vi agter ikke paa nogen Maade at binde os til Kunstakademiets Altertavleudvalgs Domme. Men det gør man efter min Mening.

Da jeg sad i Akademikommisionen, blev det oplyst, at dette var Forholdet, at Kunstakademiet med andre Ord ogsaa gennem dette Udvalg er „raadgivende“. Det blev tillige oplyst, at dette Forhold mellem Ministeriet og Udvalget var kommet i Stand, da de sjællandske Kirker i sin Tid blev belemret med alt for mange Alterbilleder af Fru Ingemann; Ministeriet fandt nemlig, det saa bedre ud, at man skaffede sig en saadan Attest fra Kunstakademiet, end at Ministeriet selv generede den hæderkronede Digters Hustru med Afvisning af Billederne.

Men, i alt Fald, jeg haaber og venter, at vi, hvis den nuværende Minister ikke vil stille sig paa et andet Standpunkt, fremtidig kan naa til en mere selvstændig Optræden fra Kirkeministeriets Side, saaledes at man, saa længe vi har den nuværende Forbindelse mellem Stat og Kirke, sørger for, at Menighedernes Ønsker imødekommes, naar der da ikke er Tale om noget, om hvilket man kunde sige, at det var en Skandale, om det blev hængt op i en Kirke.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede Undervisningsminister, der jo ikke er til Stede, og skal i Flugt med det, jeg nylig omtalte, gøre nogle Bemærkninger i Anledning af hans Udtalelser om Kunstakademiet. Jeg maa jo tilstaa, at de Be-

mærkninger, jeg fremsatte i mit Indlæg, aabenbart ikke faldt i en særlig gunstig Jordbund, eftersom den højtærede Undervisningsminister pure afviser, at der er noget at gøre ved Kunstakademiet. Men han oplyser mig om det, som jeg netop selv havde sagt, nemlig at man ved Forlig ordnede det saaledes, at Skolerne efter de to første Aar kunde indføre den saakaldte Højdedeling. Det var netop det, jeg sagde, og saa kommer Ministeren nu og fortæller det som en ny Oplysning, at dette er blevet gennemført. Det vil sige, det er Kunstakademiet, som har erklæret, at det er blevet nøje overholdt, og: „jeg gaar ud fra, at denne Oplysning er rigtig, og at jeg altsaa har opfyldt den Pligt, det ærede Medlem siger jeg har til at overvaage, at de Bestemmelser, der træffes, bliver overholdt“.

Men jeg oplyste jo den højtærede Undervisningsminister om, at de aarlige Udstillinger, der holdes, efter at Elevskolen er færdig med sin Termin, viser, at dette ikke overholdes, idet f. Eks. Malernes Elevbilleder bliver udstillet saaledes, at man kun ser dem som Elever af en af de tre Professorer. Der er intet, som giver Vidnesbyrd om, at disse Elever har faaet Undervisning af alle tre Malerprofessorer og har nydt en Undervisning, som er i Overensstemmelse med det udarbejdede Reglement.

Og saa er der den anden Side af Sagen, som er ganske notorisk, og som man ikke kan se bort fra, nemlig at Resultaterne har været underkastet en saa afgørende Kritik, at der efter min Mening er fuldgod Grund til at vente, at Undervisningsministeriet blander sig i dette og forlanger noget mere end blot nogle Oplysninger, der meddeles fra Kontoret paa Charlottenborg, det vil sige gaar ned og, om jeg saa maa sige, selv undersøger og forlanger klart og tydeligt, at det Reglement, som er et Resultat af Kommissionens Arbejde, bliver gennemført.

Den højtærede Undervisningsminister bemærkede, at mine Udtalelser om Nationalmuseet viste, at jeg var fuld af Harme, viste en vis Grad af Bitterhed, som let kunde blive en permanent Sindstilstand, der mindede ham om Udtalelser af Mark Twain — i det hele taget var Ministeren meget morsom paa flere Steder og lagde for Dagen sin Evne til psykologisk Forstaaelse af sine Medmennesker — det vil sige, netop disse Ord viste, maa jeg sige, en ualmindelig ringe Forstaaelse af, hvad det egentlig var, jeg havde ønsket at fremsætte angaaende min Stilling til Nationalmuseet.

Det, som jeg ønskede, var, at der